

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

De skulle jo gå hver sin vej, så de ophæver hinanden, må jeg sige til hr. Jørn Jespersen.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren, og næste ordfører er hr. Claus Larsen-Jensen.

Claus Larsen-Jensen (S):

Efter den dobbeltløbne ordfører vil jeg hermed komme med bemærkningerne fra Socialdemokraterne.

Vi kan godt forstå i Socialdemokratiet, at Enhedslisten, som har genfremsat det her forslag adskillige gange, er dybt frustreret over, hvad der foregår i Mellemøsten. Jeg har selv tidligere rejst meget i området og har oplevet, hvordan vilkårene er. Så det er sådan set en meget naturlig reaktion, at man synes, at nu må vi reagere på det.

Det er også fuldstændig rigtigt, at hvis man ser på, hvordan afsnittet i aftalen om respekt for menneskerettigheder overholdes, så kan man vel sige, at den pressionsmulighed, der kunne anvendes af EU i forhold til de her ting, jo ikke har været nogen sådan voldsomt stor succes.

Sagen er vel, at det, der er hovedopgaven, er at forsøge at få hul på de forhandlinger, fordi hovednøglen til at få fred i Mellemøsten er, at vi har parterne på banen. Derfor vil jeg anskue det sådan, at hvis man i den situation, hvor man skal prøve både at få EU stærkt på banen og at få landene bag, det, der hedder kvartetten, til at gå ind og fremme, at vi får en tostatsløsning med fred i området, så er det måske ikke hensigtsmæssigt, at vi i EU-regi ophæver aftalen med israellerne, for dermed risikerer vi i virkeligheden at spille Europa af banen, og det er ikke særlig kløgtigt.

Jeg synes, man skal give det, der er i gang i området med valget blandt palæstinenserne og forsøgene på at få parterne til forhandlingsbordet, en chance.

Jeg kunne også have haft lyst til at rejse en række andre problemstillinger, der er i relation til det, der foregår i området. Men jeg tror, at vi nu bliver nødsaget til at koncentrere indsatsen om at sørge for, at Europa også kan spille aktivt med, så det ikke er andre alene, der kommer til at bestemme, og det gør vi altså ikke ved at opheve aftalen.

Derfor afviser vi forslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Denne første behandling skulle jo have fundet sted den dag, da Yassir Arafats død blev meddelt i radioen, og behandlingen blev så udsat på grund af udenrigsministerens deltagelse i begravelsen.

Nu ved jeg ikke, om udenrigsministeren er her, det er han vist ikke, men vi vil da godt i den anledning lige i al stilfærdighed tilføje, om ikke Danmarks deltagelse i Arafats begravelse kunne have været klaret på et lavere niveau end udenrigsministerniveauet. Havde det ikke være mere værdigt for nationen?

Arafats død kaster for mig at se et barokt lys over Enhedslistens beslutningsforslag. En tidligere terrorist, siden gennemkorrupt politisk leder, samtidig et heroisk og samlende ikon for palæstinenserne og den arabiske verden, en skruppelløs morder og en dyrket folkefører, en mand, som utvivlsomt med offervilje identificerede sig med det folk, han var leder for, og som samtidig synes at have fyldt sine private konti med noget i retning af 8,5 mia. af selvstyrets penge, bl.a. midler, som EU tilsyneladende temmelig ukritisk har ladet tilflyde palæstinenserne via Arafat, den mand, som utvivlsomt har gjort mest for det palæstinensiske folk, og den mand, som har påført dette folk de største lidelser. Arafat var et ekstremt billede på sammensathed, nemlig den sammensathed, som præger virkelighedens politiske verden.

Kl. 19.50

Heroverfor kan man godt se Enhedslistens beslutningsforslag som en lille papskive skåret ud af denne virkelighed, sat på en stang og hævet som en idealistisk plakat, der forkynder menneskerettighederne og den palæstinensiske sag som det entydigt retfærdige og staten Israel som det entydigt onde.

Beslutningsforslaget får vel ikke den store betydning for dansk mellemøstpolitik, men forslagets bemærkninger kan godt tjene som skoleeksempel på, hvordan tankeløse fraser om menneskerettigheder, der bliver fremsat helt rituelt, enten mekanisk eller besværgende, eliminerer sansen for storpolitiske konflikters sammensathed og forrykker al realitetssans og proportionssans i en Palæstinakonflikt, hvor der netop er brug for nøgtern realitetssans, og det i øvrigt uanset